

Ahdas portti ja kaita tie

Matt. 7:13-21

13. *"Menkää sisään ahtaasta portista, sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monet menevät siitä portista sisään."*

14. *"Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja harvat löytävät sen!"*

15. *"Varokaa vääriä profeettoja. He tulevat luoksenne lampaiden vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevia susia."*

16. *Hedelmistä te heidät tunnette. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita."*

17. *Jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee huonoja hedelmiä."*

18. *Ei hyvä puu voi tehdä huonoja hedelmiä eikä huono puu hyviä hedelmiä."*

19. *Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen."*

20. *Hedelmistä te siis tunnette heidät."*

21. *Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon."*

Matka Vuorisaarnaan

Kun ihminen alkaa avoimin mielin lukemaan Raamattua, hänelle Pyhä Henki voi avata, mistä Kristus-uskossa on kysymys. Jos lukija on päässyt Vuorisaarnassa tekstimme kohtaan asti, hänen silmiensä eteen on piirretty kuva, siitä kuka ja millainen on kristitty. Hengessään köyhä, ihminen, joka tietää olevansa riippuvainen kokonaan siitä, mitä saa Jumalalta armosta, löytää pääsyn sisälle Jumalan valtakuntaan. Jumalan lain vaatimukset musertavat lukijan, koska hän tajuaa, ettei yksikään ihminen voi elää niiden mukaan ja että hän on kadotustuomion ansaitseva syntinen. Vain täydellinen voi kelvata Jumalalle. Vain täydellinen kykenee elämään Jumalan kunniaksi. Mutta juuri tuon täydellisyyden Jeesus lahjoittaa kin hengessään köyhälle, joka tulee Hänen luokseen. Hän pääsee osalliseksi Jeesuksen täydellisellä elämälleen ja synnit sovittavalla kuolemallaan valmistamasta lahjavanhurskaudesta. Se kelpaa Jumalalle.

Jatkaessaan Vuorisaarnan lukemista ihmiselle avautuu kristityn elämän salaisuus. Se on rukousyhteyttä Jeesuksen kautta Isään. Siinä Herra itse tulee elämän pääasiaksi, sen aarteeksi, korkeimmaksi hyväksi. Palvellessaan Herraa ihminen vapautuu turhista huolista. Hän pääsee vapaaksi katkeruudesta. Herran hyvät lahjat, kun niitä pyydetään, tekevät mahdollisiksi rakkauden teot.

Valinnan paikka

Lukijan pysähdyttyä tekstimme alkuun Jeesus asettaa hänet valinnan eteen: "Tässä on tie, käy siksi sitä nyt kanssani kulkemaan! Mene nyt sisälle ahtaasta portista, niin pääset omistamaan itsellesi todellisen elämän." Muualla Jeesus osoittaa, että tuo portti on itse asiassa Hän itse ja tie on sitä, että kuljetaan yhtä matkaa Jeesuksen kanssa, niin että Jeesus päättää minne ja miten kuljetaan. Jeesus kehottaa astumaan kaidalle ja siis vaikealle tielle. Missään Raamatussa ei luvata, että uskovan elämä olisi helppoa, päin vastoin siihen sisältyy monenlaisia vaikeuksia ja vastustuksia. Mutta se on ainoa tie, joka vie elämään, aina iankaikkista elämää myöten.

Kehottaessaan meitä käymään kaidalle tielle Jeesus samalla varoittaa meitä pettämästä itseämme ja joutumasta toisten ihmisten pettämäksi. Jokaisella, joka tämän kutsun kuulee, on vastuu: "Jos kuulet kutsun ja noudatat sitä, tulet kestäväseen rajui-

moissakin. Mutta jos hylkää kutsun, saat niittää oman valintasi seuraukset aina lopullista kadotusta myöten.”

Mene sisälle ahtaasta portista!

Joku on sanonut, että ahtaan portin edustalla on lukemattomien ihmisten hyvin tallelaama alue. Siinä monet ihmiset ovat seisseet ja miettineet vaihtoehtoja: Helppo ja vaikea tie, leveä ja kapea tie, enemmistön ja vähemmistön tie, omien halujen ja Jumalan tahdon tie, valheen ja totuuden tie, ylpeyden ja nöyryyden tie, elämän ja kuoleman tie. Moni on tajunnut, että ahdas portti vie kyllä elämään, mutta pitänyt sitä liian vaikeana tienä itselleen. Toiset ovat kyllä tajunneet, että elämän tien kulkeminen on mahdollista Jeesuksen kanssa, mutta halunnut säilyttää oman itsenäisyytensä ja jatkanut lavealle teille. Jotkut päätyvät siihen, että kyllä he ahtaasta portista haluavat käydä sisälle, mutta eivät aivan vielä, sitten kun ovat nähneet paremmin, minne lavea tie johtaa. Monet kyllä kuulevat Jeesuksen sanan: ”Tee selkeä valinta!” mutta kääntyvät kuitenkin väärälle tielle ehkä toisten ihmisten mielipiteitä peläten tai kuvitellen, etteivät he kuitenkaan selviäisi elämän tiellä loppuun asti.

Väärinkäsitys uskon luonteesta

Monella saattaa olla väärinkäsityksiä siitä, mitä Jeesuksen seuraaminen merkitsee. He saattavat kuvitella, että uskominen tarkoittaa jotain tiettyä mielialaa, jota heidän täytyisi kyetä pitämään yllä. Joku saattaa luulla, että hänen on mahdoton noudattaa uskovilta vaadittavia käyttäytymissääntöjä tai tapoja. Joidenkin mielestä uskominen merkitsisi ponnistelua yli voimiansa ja siksi Jeesuksen seuraaminen onnistuisi vain yhden tyyppisille superihmisille. Uskossa ei kuitenkaan ole kysymys omista ponnisteluista, jotka ovat itse asiassa epäuskoa. Uskohan on olemukseltaan lahjan vastaanottamista todelliseen tarpeeseen. Japanin kielessä sana usko kirjoitetaan kahdella merkillä, joista ensimmäinen kuvaa sitä, että ihminen kertoo tarpeensa toiselle, ja toinen sitä, että ihminen jää odottaen katsomaan auttajaansa saadakseen tältä pyytämänsä.

Uskoa kuvaa se, mitä minä teen, kun rannekelloni lakkaa toimimasta. Periaatteessa voisin itse yrittää korjata sen, mutta tiedän, ettei se onnistu mitenkään. Siksi menen kellosepän luo, ojennan kelloni ja pyydän häntä korjaamaan sen. Jonkin ajan kuluttua menen noutamaan korjatun kellon. Jeesus on särkyneiden sydänten ”kellosepä”. Riittää, kun pyydät Häntä korjaamaan rikkinäinen elämäsi. Luvan saatuaan Hän sen myös tekee juuri sillä tavalla, kuin Hän katsoo kulloinkin tarpeelliseksi. Jos me annamme määräykset siitä, miten asiat pitää hoitaa, voi olla, ettemme löydäkään sellaista Jeesusta, joka suostuisi meidän käskyläisemme.

Ahdas portti

Jeesus Kristus itse on ahdas portti. Mutta Hän on avoin portti. Herran syli on avoinna vastaanottamaan sinut. Saat käydä hänen luokseen juuri sellaisena kuin olet. Sinun ei tarvitse yrittää parannella itseäsi, etkä siihen itse asiassa edes kykene.

Jeesus on katutason ovi. Hänen luokseen pääsemiseksi ei tarvitse tehdä mitään valmistavia askeleita. Kenen tahansa on mahdollista päästä avoimesta portista sisälle elämään ja Jumalan yhteyteen.

Jeesus on kuitenkin ahdas portti. Hänen luokseen täytyy tulla yksitellen. Millään ryhmäpäätöksellä ei sisään pääse. Kuuluminen mihinkään sinänsä kristilliseen ryhmään tai seurakuntaankaan ei takaa sisälle pääsyä.

Totuuden tunnustamisen tie

Portin varsinainen ahtaus on kuitenkin siinä, että vain omasta elämästään totuuteen suostuva, kaikki syntinsä ja olemuksensa syntisyyden tunnustava voi mahtua portista sisälle. Mikään ei ole itse asiassa helpompaa, kuin totuuden tunnustaminen, koska siihen ei tarvita mitään ponnistusta. Mutta koska se vaatii nöyrytyksen, suostumisen näkemään pyhän Jumalan mittapuulla oman elämänsä haaksirikon, se on tuskallisen vaikeata luonnolliselle minällemme, jota luonnehtii parhaiten sana ylpeys.

Parannus ja usko

Parannus eli kääntyminen merkitsee sitä, että Jumalan kasvojen edessä myönnän kulkeneeni Hänestä pois päin, välittämättä Hänen sanansa varoituksista, syntiä ja omaa itseäni rakastaen ja syvimmiltään Jumalaa vihaten, koska Hänen pyhyytensä vaatimukset ovat minulle mahdoton täyttää. Portista läpi kulkeminen on sen tunnustamista, että olen synnin ja Sielunvihollisen orja enkä voi mitenkään auttaa itseäni vapaaksi. Se on sen myöntämistä, että se, mitä pidin vapautena, olikin omien himojeni mukaan elämistä, niiden sitomana. Näin totuuden tunnustaen Jeesukselle ja pyytäen armoa ja pelastusta, ihminen saa ottaa vastaan Jeesuksen Golgatan ristillä valmistaman anteeksiantamuksen ja pääsee siinä yhteyteen Jeesuksen kanssa. Ahtaan portin läpi kulkeminen on Jeesuksen luokse tulemistä. Vaikeus ei ole Jumalaan uskomisessa eikä Jeesukseen uskomisessa, vaan siinä, että on tuskallista ja usein syvää häpeää tuottavaa tunnustaa itsensä juuri niin syntiseksi kuin, mitä Raamattu sanoo.

Kaita tie

Kaita eli kapea tie on Jeesuksen kanssa kulkemista. Se on parannuksessa ja uskossa elämistä: *”Niin kuin siis olette ottaneet vastaan Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä.”* (Kol. 2:6) Jos siis Jeesuksen luokse ensi kertaa tuleminen oli parannuksen tekemistä omat syntinsä tunnustaen ja armon uskossa omistamista Jeesuksen ristinuuhriin vedoten, niin jatko tapahtuu samalla tavalla. Jos ahtaan portin läpi kulkemista kuvaa ilmaisu ”perusparannus”, niin Jeesuksen kanssa vaeltaminen on päivittäisessä parannuksessa ja armon omistamisessa elämistä. Uskoon tullut ja Jeesuksen tähden lahjavanhurskauden saanut ihminen on Jumalan lapsi. Hän on taivaan perillinen ja Jeesus itse huolehtii siitä, että hän myös pääsee perille taivaalliseen kirkastettuun elämään asti. Mutta koko matkan hän joutuu toistuvasti palaamaan samaan Golgatalla ansaittuun armoon, sillä hänen luonnossaan asuu edelleen synti, joka langettaa häntä toistuvasti. Siksi hän joutuu ja saa joka päivä omistaa uuden armon. Mutta siihen sisältyy myös vaikeus: Uskovan Jeesuksen seuraajankin on usein tuskallisen vaikeaa nöyryä tunnustamaan omia syntejään ja rikkomuksiaan.

Jumalan anteeksiantamus

Uskoon tulossa eli perusparannuksessa ihminen siirtyy Jumalan vihan alta armon alle. Siinä hänen oikeudellinen asemansa muuttuu: Kuultuaan varoittavan sanan Jumalan vihollinen antautuu ja taipuu tunnustamaan syntinsä, jonka oikeudenmukainen rangaistus on helvetin tuli. Hän saa Kristuksen sovitustyön tähden anteeksi ja Jumalan ja hänen välilleen syntyy uusi suhde.

Uskovan vaelluksessa on taas kysymys siitä, että hän murehduttaa synneillään Isän sydämen, saa nuhtelut sanan kautta ja taipuu parannukseen tunnustaen syntinsä. Golgatan uhrin tähden hän saa anteeksi syntinsä ja hänen suhteensa Jumalaan syvenee.

Rikollisia kohdellaan eri tavalla kuin lapsia. Kun teko on syntiä, se aiheuttaa syyllisyyden. Molemmissa tapauksissa on syyllisyys saatava anteeksiantamuksen kautta poistetuksi. Pelastusta vailla olevaa uhkaa kadotus, uskova ajallinen kuritus, sillä Kristuksessa olevana häntä ei voi kohdata kadotustuomiota. Synnin tekemisestä on aina seurauksensa. Epäuskoisille tuomio ja uskaville ajallinen kuritus, jotta hän puhdistuisi ja pyhittyisi. Jumala, joka rankaisee Saatanan lapsia ja kurittaa omia lapsiaan on sama, mutta tekee sen aivan eri tavalla. Lapsen saama kuritus koituu hänen tosi parhaakseen. Nuhtelun tavoite on saada aikaan muutos molemmissa tapauksissa.

Syyllisyys ilmenee toisaalla pelkona ikuisesta rangaistuksesta ja toisaalla murheena siitä, että on tuottanut häpeää rakkaalle Isälleen olemalla tottelematon Häntä kohtaan. Jumalan lapsen syyllisyys ei niinkään kohdistu siihen, mitä hänelle synnistä seuraa, vaan siitä, mitä hänen syntinsä aiheuttaa Jumalan nimelle ja seurakunnalle. "Olen aiheuttanut kipua rakastavalle ja pelastavalle taivaalliselle Isälleni." Isä-meidän rukous kuuluu pelkästään uskoon tulleille. Siinä pyydetään Isältä asioita, kun on jo saatu vanhurskauttava anteeksiantamus.

Anteeksiantamus poistaa toisaalla syyllisyyden iankaikkiseen rangaistukseen ja toisaalla ajalliseen kuritukseen ja isällisen epäsuosion (läheisen ystävyyspuutteen). Toisaalla suhde Jumalaan syntyy, toisaalla se syvenee:
Hänessä (Jeesuksessa) meillä on uskallus ja luottavainen pääsy Jumalan luo, uskon kautta häneen. (Ef. 3:12)

Näillä kahdella anteeksiantamuksella on yhteistä, mutta niillä on myös ratkaiseva ero. Katso alempana olevaa kaaviota. Lihavoidut kohdat ovat yhtäläisyyksiä, normaali teksti taas kertoo erot. Tunnekokemuksena molemmissa omantuntoon laskeutuu rauha ja siksi voi syntyä kysyjän ongelma.

Koska ahtaasta portista Jeesus tielle lähtenyt uskova on edelleen syntinen, aina uudestaan nöyrytymien taivaallisen Isän kasvojen edessä synnintunnustukseen ja armon omistamiseen vaatii nöyryyttä. Uskovalla on vaara, että hän koettuaan anteeksiantamuksen rauhaa ja iloa voi sortua itseriittoisuuteen ja jopa pitämään itseään muita ihmisiä parempana. Siksi Jeesus joutuu ajoittain kovallakin kädellä kurittamaan omia lapsiaan. Tie on ahdas siinä merkityksessä.

Ahdistusten tie

Toisaalta uskova joutuu tätä tietä kulkiessaan kokemaan ahdistuksia ja taisteluita. Omien syntiensä kanssa hän on usein nokka savessa. Mutta sen lisäksi hän saattaa joutua kokemaan Saatanan hyökkäyksiä, tämän maailman ihmisten halveksuntaa, syrjintää ja jopa vainoa Jeesuksen nimen tähden. *"Monen ahdistuksen kautta meidän on mentävä sisälle Jumalan valtakuntaan."* (Ap.t. 14:22) Joku on sanonut jopa, että ahdistukset ovat juuri se tie, jota myöten Jeesus meitä kuljettaa. Mutta rat-

kaisevaa on, että kaiken aikaa tällä tiellä uskova saa elää Pyhän Hengen läsnäolossa ja lopullinen päämäärä on Isän luona kirkkaudessa. Tie vie perille.

Jumalan anteeksiantamus

Tuomarina

Vanhurskaana tuomiona
iankaikkisen kadotuksen ansaitsevan

synnin tehneelle sylliselle

tuomarina toimivalta

Jumalalta

tulee sana

tuomiona.

Se synnyttää syllisyyden tunteen.

Tuomion kauhun vallassa

Jumalan vihollisena hän antautuu ja

tunnustaa syntinsä.

Kristuksen ristin tähden

hän saa syntinsä anteeksi.

Hän vapautuu kadotuksen uhasta ja

Jumalan kanssa syntyy

uusi

suhde.

Isänä

Voidakseen kasvaa pyhityksessä
ajallisen kurituksen ansaitsevan

synnin tehneelle sylliselle

Isänä toimivalta

Jumalalta

tulee sana

nuhteluna.

Se synnyttää syllisyyden tunteen.

Isän murehduttamista katuen

Hän tekee lapsena parannuksen ja

tunnustaa syntinsä.

Kristuksen ristin tähden

hän saa syntinsä anteeksi.

Hän vapautuu ajallisesta kurituksesta ja

Jumalan kanssa syntyy

entistä syvempi

suhde.

Avara portti ja lavea tie

Kansanomaisessa kielenkäytössä "lavealla tiellä" tarkoitetaan usein moraalista raptiota, johon väärä elämäntapa johtaa. Mutta Jeesus ei tarkoita pelkästään sitä. Viimeisen tuomion kuvauksessa (Matt. 25) Jumalan kiroamat ja iankaikkiseen tuleen tuomitut eivät joudu sinne siksi, että ovat tehneet joitakin raskaita rikoksia. He ovat aivan tavallisia kunniallisia kansalaisia. Heidän syntinsä oli siinä, ettei heidän elämässään näkynyt mitään rakkauden hedelmiä, jotka olisivat näkyneet köyhien avustamisena, sairaitten ja vankien tarpeista huolehtimisena. Vankilakäyntejä, sairauskäyntejä eikä köyhien tukemista ei mikään laki vaadi tavallisilta kansalaisilta. Sellaisia tekoja synnyttää vain rakkaus, jonka Jeesus antaa omiensa sydämiin. Jeesus lausui luoksensa tulleesta naisesta: *"Hänen paljot syntinsä on annettu anteeksi, ja sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta se, jolle annetaan vähän anteeksi, rakastaa vähän."* (Luuk. 7:47) Jeesuksen luokse tuleminen on uskoa, Häneltä saatu anteeksi-antamus synnyttää rakkauden.

On siis itsetyytyväisiä ihmisiä, jotka kuvittelevat kunniallisella elämällään kelpaavansa Jumalan kasvojen edessä, mutta tosiasiasa he ovat kulkemassa laveaa tietä kohti kadotusta. Siksi Jeesus ei lakkaa varoittamasta ihmisiä siitä kauheasta osasta, mikä heitä odottaa iankaikkisessa erossa Jumalan armokasvoista Hänen pyhässä tulessaan kadotuksessa. Ihmisiä on opastettava oikealle tielle ennen kuin se on liian myöhäistä. Uskovien tehtävä ei ole ainoastaan julistaa evankeliumia pelastuksesta

Jeesuksessa vaan myös varoitettava ihmisiä heitä kauheasta lopusta, joka laveaan tien päässä odottaa.

On myös paljon niitä, jotka pyrkivät ottamaan ”puolueettoman” asenteen. He eivät käy sisälle ahtaasta portista, mutta väittävät, etteivät he halua kulkea laveaakaan tietä. Mutta pelastuskysymyksessä on mahdoton ottaa neutraalia asennetta. Joko tai. Puolueettomuus on itse asiassa valinta lavealle tielle.

Lavean tien houkuttelevuus on siinä, että sillä kulkee paljon ihmisiä, selkeä enemistö. Sillä on vähemmän vastustuksia. Se on itselle elettyä elämää, jota voi ajoittain vaivata tietoisuus siitä, että matkan määränpää on hämärän peitossa.

Minä sen tein

Ahtaalla portilla Jeesuksen pelastuskutsun kuullut joutuu tekemään parannuksen. Portin päällä lukee: ”Tee parannus ja usko Jeesukseen!” Näyttää siltä kuin kaikki riippuisi siitä, nöyryynkö vai en. Kun sitten ihminen lopulta pääsee portin läpi ja katsoo taakseen, hän huomaa portin päällä kyltin, jossa lukee: ”Minä se tein!” Tässä kyltissä ”Minä” on Jeesus Kristus, joka Pyhän Hengen voimalla veti ihmisen läpi tuon pelastuksen portin. Pelastus on kokonaan Jumalan ihmeellinen armotyö jokaisen uskovan elämässä. Se on käsittämättömän suurta armoa.

Varo vääriä profeettoja

Annettuaan kehotuksen käydä sisälle ahtaasta portista Jeesus jatkaa heti varoituksella vääristä profeetoista. Noita harhaan johtajia on paljon juuri ahtaan portin tuntu-massa houkuttelemassa ihmisiä lavean tien kapealle kaistalle eli harhaisen uskonnollisuuden kaistalle. Koska sillä kaistalla ihmisille asetetaan usein tiukkoja käyttäytymisohjeita, joiden noudattaminen on usein vaikeaa, moni kuvittelee, että se on oikea ahdas tie, vaikka sille ei tarvitsekaan kulkea ahtaan portin kautta. Itse asiassa uskonnollisuuden kaistalla kovasti yrittävä saattaa kokea tyydytystä omista ponnistuksistaan. Lavean tien uskonnollisuuskaistalla ei tarvitse tehdä parannusta omasta ylpeydestään ja siksi se vetoaa moniin ihmisiin.

Jumalan kutsun alla olevan ihmisen suuri vaara on itsepetos varsinkin silloin, kun väärät profeetat antavat sille tukensa. Harhaopettajilla on lammasten vaatteet, vaikka he ovat raatelevia susia, niin kuin Paavali opetti: *”Minä tiedän, että lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka vääristelevät totuutta vetääkseen opetuslapset mukaansa.”* (Ap.t. 20:29-30) Pahinta on se, että väärät opettajat osaavat tunkeutua myös seurakunnan sisälle ja voi viedä pitkäänkin, ennen kuin heidän elämäntapansa paljastaa, että he ovat eksyttäjiä. Siksi myös pelastuksesta osalliseksi päässeiden uskovien on pysyttävä valveilla ja varottava harhaopettajia ja myös varoitettava heistä aivan nimeltä mainiten.

Mitsuko Watanaben tie ahtaan portin läpi

Nimeni on Watanabe Mitsuko. Mitsuko kirjoitetaan merkeillä, jotka tarkoittavat valon lasta. Jumala antoi minulle tämän nimen käyttäen isääni, joka ei tuntenut Jeesusta. Kasvoin neljän hengen kodissa, johon kuului minun ja vanhempien lisäksi pikkuveljeni. Kukaan meistä ei tuntenut Jeesusta Kristusta. Pienestä pitäen isäni opetti, että on olemassa jumala, joka on luonut kaiken. Tuo jumala katseli ihmisiä taivaasta ja palkitsi heidän hyvät tekonsa ja ranskaisi pahoista teoista.

Joka aamu hölkkäsimme isäni kanssa eräälle *shinto* -temppelille. Nousimme ennen aurin-gonnousua niin, että saavuimme temppelille juuri auringon ensi säteiden ilmaantuessa näky-viin ja kädet yhteen liittäen kumarsimme ja rukoilimme nousevaa aurinkoa: "Anna meille tä-nään hyvä päivä!" Sen jälkeen suuntasimme rukoukseen liitetyt kädet temppeliin päin ja ru-koilimme. Paluumatkalla rukoilimme taas suureen puuhun päin ja matkan varrella seisovaa buddhalaista suojelujumaluuden patsaan suuntaan. Kotiin palattuamme asetimme WC:n, keittiön ja eri huoneiden kulmauksissa oleville hyllyille pienet uhrin niissä asuvia jumalia varten. Huolehdimme siitä, ettei mikään jumalista vihastuisi meihin laiminlyöntien vuoksi. Aamulenkkin jälkeen toistimme ääneen yhdessä isäni kanssa hänen "*Seichoo no ie*" (Kasvun talo) uskontonsa "Totuuden valta" nimisiä kirjoituksia ja lopuksi lausuimme monta kertaa: "Virtaa, virtaa jumalan hyvä henki ruumiiseeni!" Tuon uskonnon opetuksen mukaan siten ih-minen puhdistuu ja jumala asettuu asumaan häneen. Mutta mikä kauheinta, he väittävät, että näin ihmisestä tulee jumala. Pienenä ajattelin, että eipä ole häävin suuri tuollainen ihmisten kaltainen jumala.

Tässä "Kasvun talo" uskonnossa on koottu aineksia monista uskonnoista sillä tavalla, että tu-loksena on ihmistä miellyttävä uskonto. Sen mukaan Jumala on yksi ja kaikki uskonnot il-maisevat samaa todellisuutta katsellen sitä vain eri suunnista. Siksi kaikki uskonnot ovat oi-keassa. Mutta se opettaa edelleen, että kaikki ihmiset ovat hyviä eikä syntiä ole olemassa. Niinpä monet japanilaiset miehet katsovat, että syrjähyppyt ovat miehisyys todiste ja har-joittavat ilman tunnon vaivoja siveettömyyttä ja rikkovat avion.

Minusta tuli kristitty 20 vuotta sitten. Päivittäin olen näiden vuosien ajan rukoillut isäni, äiti-ni ja veljeni pelastumisen puolesta. Olen antanut heille lahjaksi Raamatut, raamattukalente-reita ja muuta materiaalia, silloin tällöin olen saanut heitä tulemaan myös kirkkoon ja niin he ovat saaneet kuulla evankeliumin. Mutta vanhempani eivät kyenneet uskomaan Jeesukseen Kristukseen. Vuoden 2005 maaliskuussa isäni sairastui nopeasti leviävään maksasyöpään. Hän tuli samana syksynä evankelioimispäivillekin, mutta ei kyennyt uskomaan silloinkaan. Vuoden vaihteen jälkeen hänen tilansa kävi kriittiseksi. Ajoittain kunto hiukan koheni, mutta askel askeleelta hän heikkeni liikuntakyvyttömäksi. "Kasvun talo" uskonnossa kaikkein tär-keimpänä asiana pidetään sitä, että kaikista asioista tulee kiittää. Mutta kipujen ja tuskan keskellä isän suusta alkoi tulla valituksia ja moitteita eikä hän enää juuri kyennyt hymyile-määnkään.

Isäni kasvoista näin, ettei hänellä ollut minkäänlaista rauhaa sydämessään. Lähetysaarnaaja Pihkala kävi usein sairaalassa häntä katsomassa ja kertoi hänelle evankeliumia. Mutta hän ei kyennyt ottamaan sitä vastaan. Kirjoitin kirjeen "maailman parhaalle isälle". "Isä rakastan Sinua... Etkö Sinäkin voisit parannuksessa tunnustaa syntisi Jeesukselle ja ottaa vastaan Hä-net Vapahtajanasi." Mutta isäni ei kyennyt siihen.

Isäni kuoli huhtikuun 21. päivänä 2006. Kolme päivää aiemmin tämä hellä isäni sanoi mi-nulle: "Olet hyvä tyttö!" Minä kysyin, tahtoisiko hän tulla kristityksi. Hän vastasi, että hän on jo ollut pitkään kristitty. Mutta se oli väärinkäsitys, sillä ei ole olemassa sellaista kristit-tyä, joka ei tunnusta syntisyyttään.

Sinä aamuna, jona isäni kuoli, soitin pastorille ja hän tuli välittömästi sairaalaan yhdessä kahden kristityn sisaren kanssa, vaikka juuri sinä päivänä pidettiin yhteiskristillinen pää-siäisjuhla kokous ja hän oli kiireinen sen valmisteluissa. Vielä kerran hän julisti evankeliu-min isälleni. Lopuksi hän sanoi: "Hyvä Watanabe, Jeesus on kanssasi nyt, kuoleman hetkellä

ja sen jälkeenkin alati. Siksi ei tarvitse olla yksin." Sitten me neljä kristittyä lauloimme isäni vuoteen äärellä virren "Armollinen Jeesus kanssamme", rukoilimme ja pastori ja sisaret poistuivat. Vierellä ollut äitini tuhahti silloin: "Kaikkea sitä sanotaankin kuolevalle ihmiselle!" Sen jälkeen isäni jatkoi "Kasvun talon" julistuskasettien kuuntelua.

Minä jatkoin vuoteen vierellä itkunsekaista huutoani Jumalan puoleen. Puoliksi tajuton isäni sanoi minulle 10 minuuttia ennen kuolemaansa: "Jeesus on..." Uskon, että isäni on nyt Jeesuksen luona.

Nyt haluan jakaa sen, miten minä 20 vuotta sitten pääsin pelastuksesta osalliseksi. Vanhempani olivat aina korostaneet, että täytyy yrittää parhaansa voidakseen olla kunnan ihminen. Siksi ajattelin, että ihmisen arvo määräytyy siitä, kuinka paljon hän ponnistelee. Mutta mitä enemmän ponnistelin sitä syvemmin koin voimattomuuteni ja ajattelin siksi, että olen huono ja arvoton ihminen. Kun olin 17 -vuotias, eräs arvostettu opettajani sanoi minulle: "Sinulla lauluäänesi edustaa poikkeuksellista lahjakkuutta. Sinusta voi hyvin tulla oopperalaulaja." Ensi kertaa elämässäni koin löytäneeni oman arvoni. Aloin opiskella ja harjoitella suunnattomalla innolla. Tein sen niin kokonaisvaltaisesti, etten olisi halunnut hukata yhtä minuuttia tai sekuntiakaan. Mutta jostain syystä pikku hiljaa aloin kokea syvää yksinäisyyttä ja alkoi tuntua siltä, kuin sydämessäni olisi suuri reikä, jonka läpi puhalsi kylmä viima. Kerran huomasin peiliin kuvastuneet kasvoni ja hämmästyin. Ilmeeni näytti sääliäntä ja kuvastivat syvästi ahdistuneen ihmisen olemusta. Sellaisessa elämän tilanteessa menin kristilliseen kirkkoon, koska pidin länsimaisesta musiikista, uruista ja lasimaalauksista.

Koin jumalanpalveluksessa sellaista sielun lepoa, jollaista en koskaan aiemmin ollut maistanut. Mutta nukahdin aina pastorin saarnan aikana. Mutta kristityt ottivat minut sellaisenani vastaan lämmöllä. Ajattelin että kristityistä pulppuaa rakkautta. Jonkin ajan kuluttua tajusin, että kristitty on sellainen olento, jota Jumala rakastaa ansiottomalla armollaan. Minusta tuntui, että vaikka kristitty ei tekisi yhtään mitään, olisi vain paikallaan, silti hän olisi pääläeltä varpaisiin asti Jumalan rakkauden ympäröimä. Oli pastori, joka joutui usein niistämään nenänsä paperinenäliinalla, jonka hän pani sitten taskuunsa. Minusta jopa tuo likainen paperinenäliina tuntui Jumalan rakkauden täyttämältä. Minäkin halusin päästä osalliseksi sellaisesta Jumalan rakkaudesta. Rukoilin ensi kertaa Jeesusta. Rukoilin omien asioitteni ja ystäväni asioita ja kaikenlaista. Yksi toisensa jälkeen rukouksiin alkoi tulla vastauksia. Tajusin, että Jumala on olemassa. Hän on sellainen Jumala, joka kuulee rukoukseni ja haluaa olla suoraan minun kanssani tekemisissä. Sain tietää, että Hän oli rakastanut minua jo ennen kuin olin edes syntynyt ja että Hän oli kaiken aikaa odottanut minua luokseen. Jeesuksen rakkaus täytti sydämeni. Sain tuntea sen suuren rakkauden, jolla Jeesus kuoli minun tähteni ristillä. Aloin kyetä rakastamaan itseäni ja toisia ihmisiä. Näin opin tuntemaan Herran ristin ja ylösnousseen Jeesuksen ja pääsin osalliseksi pelastuksesta. Mutta kaksi kuukautta sitä ennen jouduin kohtaamaan kaksi haastetta.

Vilkaalla kadulla vastasin kyselykaavakkeeseen. Kyselyn tehnyt nainen pyysi minua hiukan vaikea ilme kasvoillaan tulemaan kanssaan kuuntelemaan esitystä. Myötätunnosta häntä kohtaan menin hänen mukaansa erääseen kokoussaliin ja siellä puhuttiin siitä, miten maailmassa on paljon puutteessa eläviä ihmisiä ja voisimme yhdessä tehdä vapaaehtoistyötä heidän hyväkseen. Pidin asiaa hyvänä, maksoin liittymismaksuna 10000 jeniä (noin 70 euroa) ja palasin opiskelija-asuntolaani. Siellä kerroin kristitylle ystävälleni asiasta. Hän kertoi, että kysymys oli Moon Sun Myung nimisen miehen perustamasta uususkonnosta (muunilaisuudesta). Päätin katkaista suhteeni siihen, mutta halusi saada myös takaisin luovuttamani 10000 jeniä. Kaikki sanoivat, että turha yrittää, he eivät missään tapauksessa palauta rahaa.

Jeesusta rukoillen nousin junaan ja menin asianomaiseen kokoussaliin. 40 minuuttia jouduin kyllä odottamaan, mutta lopulta samainen naishenkilö palautti minulle rahat. Minulle, joka en vielä siinä vaiheessa tuntenut Jeesusta hyvin, tämä oli selkeä ja helposti ymmärrettävä rukousvastaus.

Seuraavan haasteen muodostivat jehovantodistajat. Yliopistoni pianon opettaja oli jehovantodistaja. Vaikka yksityistuntini pituus oli vain 20 minuuttia, hän puhui minulle kolme tuntia. Puoliksi hänen opetuksensa uskoen palasin asuntolaan ja kerroin taas asian kristitylle ystävälleni. Silloin hän kertoi, että kysymys oli harhaopista. Kun hän ja muutamat muut kristityt selittivät, ymmärsin, että jehovantodistajien oppi on väärä. Näin onnistuin välttämään kahden uskonnon paulat ja minusta tuli kristitty. Sen jälkeen pianotunneilla minä aloin puolestani keromaan opettajalle evankeliumia. Ojensin hänelle aina paperille kirjoittamiani Raamatun lauseita ja hän otti ne iloitien vastaan. Mutta siihen mennessä, kun valmistuin yliopistosta, opettaja ei kyennyt ottamaan Jeesusta sydämeensä, vaikka hän sanoikin alkaneensa hiukan ymmärtämään myös Jumalan rakkautta. Kolme vuotta myöhemmin sain kirjeen eräältä naisopiskelijalta, jolle sama opettaja antoi pianotunteja. Hänkin oli kristitty ja oli ker-tonut evankeliumin sanaa ja jatkanut siitä, mihin minä jäin. Näin siinä Jumalan johdatuksen.

Kolme vuotta sitten tutustuin lähetyssaarnaaja Pihkalan perheeseen. Sain heidän kauttaan sellaisia virikkeitä, joita en ollut japanilaisissa seurakunnissa aiemmin kokenut. Kysymys on siitä, että elämä halutaan kokonaan omistaa Herralle ja rukoillaan paljon. Hämmästyin myös, miten monet suomalaiset rukoilevat ja uhraavat meidän puolestamme. Ajattelin, että Suomen täytyy olla maa, joka on lähellä taivasta. Halusin mennä katsomaan Suomeen sellaista uskon lujutta, jota Japanista ei löydy. Mutta tultuani Suomeen näin, ettei täällä ole mitään sellaista erityistä, mitä en olisi ennenkin tavannut.

Kysymys onkin siitä, että päivittäin palataan toistuvasti syntien anteeksiantamukseen ja siihen, että saa olla vanhurskaaksi luettu ja kiitetään siitä. Jeesuksen punainen veri pesee ihmisen mustat synnit lumivalkeiksi. Halleluja!

"Näin sanoo Herra Sebaot: Joka teihin koskee, koskee minun silmäterääni." (Sak. 2:8)

Entä sinä?

Oletko sinä jo kulkenut ahtaan portin lävitse ja lähtenyt seuraamaan Jeesusta? Voi olla, että koet omien syntiesi tunnustamisen niin häpeälliseksi, ettet uskalla ajatella-kaan Jeesuksen seuraamista. Nöyryminen ja totuuden kohtaaminen tekee kyllä joskus todella kipeää, mutta sen antamaa vapautta ei voi sanoin kuvata. Sinun ei tarvitse kulkea ahtaan portin lävitse yksin, Jeesus itse vetää sinua sanallaan. Suos-tu siksi Herran sanan alle ja saat nähdä, että Jeesuksessa on elämä. Kaidalla tiellä sinun ei tarvitse vaeltaa metriäkään yksin. Jeesus Kristus on suuressa armossaan ja rakkaudessaan kanssasi. Hän johtaa sinut perille ikuiseseen elämään asti. Hän pi-tää sinua kädestä kiinni. Hänen kädestään ei kukaan eikä mikään voi sinua erottaa. Siksi Herra kutsuu: "Käännä ja ota uskossa vastaan evankeliumin hyvä sanoma!" Jeesus kuoli ristillä juuri sinun puolestasi ja nousi kuolleista, jotta sinä saisit elämän.